

Sygnatura akt VI Ka 989/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 lutego 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Sędziowie SSO Bożena Żywioł (spr.)

SSR del. Marcin Schoenborn

Protokolant Ewa Ceglowska

przy udziale Jolanty Mandziej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 r.

sprawy **skazanego P. J. (1), syna S. i I.**

ur. (...) w Ł.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 2 lipca 2013 r. sygnatura akt III K 93/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. uchyla zaskarżony wyrok w punktach 5 i 6, a sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania;
2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie z punktu 8;
3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. C. kwotę 175,68 zł (sto siedemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt osiem groszy) obejmującą kwotę 31,68 zł (trzydzieści jeden złotych sześćdziesiąt osiem groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
5. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

VI Ka 989/13

UZASADNIENIE

Od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 2 lipca 2013r., sygn.akt III K 93/13, apelację wniósł obrońca skazanego P. J. (1).

Zaskarżył orzeczenie w zakresie rozstrzygnięć z pkt 1, 3 i 5 zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym przyjęciu, że nie zachodzą przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji kar jednostkowych w trzech zaistniałych zbiegach realnych przestępstw, w szczególności przez niedostateczne uwzględnienie faktu, że związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami jest bliski, że są to przestępstwa jednorodnjowe, podobne i pozostające w związku czasowym.

Stawiając taki zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1, 3 i 5 poprzez orzeczenie kar łącznych pozbawienia wolności w oparciu o zasadę pełnej absorpcji, to jest, odpowiednio: w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat pozbawienia wolności, lub też o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Dokonując kontroli zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy uznał konieczność ingerencji w jego treść na korzyść skazanego, jednak nie w kierunku wynikającym z zarzutu podniesionego w apelacji.

Podstawą rozstrzygnięcia sądu odwoławczego było mianowicie ustalenie, że sprawa Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi sygn.akt IV K 251/11, w wyniku wejścia w życie ustawy z 27 września 2013r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw /Dz.U. z 25 października 2013r. Poz 1247/, objęta została kontrawencjonalizacją zachowania polegającego na zaborze celem przywłaszczenia mienia wartości 400 zł, przypisanego skazanemu w w/w sprawie jako przestępstwo z art. 278 § 1 kk, a stanowiącego obecnie /w wyniku wspomnianej nowelizacji/ wykroczenie z art. 119 § 1 kw /vide prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 21 listopada 2013r., k- 233 akt/.

Konsekwencją tego jest zakresowa zmiana realnego zbiegu przestępstw ustalonego w pkt 5 zaskarżonego wyroku obejmującego wspomnianą sprawę IV K 251/11.

Stojąc na stanowisku, że istotna zmiana obrazu realnego zbiegu przestępstw, za który w zaskarżonym wyroku łącznym orzeczono karę łączną, implikuje konieczność zapewnienia skazanemu dwuinstancyjności orzekania w przedmiocie nowego zbiegu, Sąd Okręgowy uznał zasadność uchylenia zaskarżonego wyroku w pkt 5 i przekazania w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi właściwemu do wydania wyroku łącznego, czyli Sądowi Rejonowemu dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi. Konsekwencją uchylenia zaskarżonego wyroku w tej części było uchylenie także pkt 6, a z uwagi na treść pkt 2 postanowienia z k- 233, także pkt 8, gdyż okres od 24 listopada 2010r. do 25 listopada 2010r. został P. J. (1) zaliczony na poczet kary 30 dni aresztu.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, nie podzielając wywodów apelującego, iż kształtowanie wymiaru kar łącznych orzeczonych względem skazanego winno nastąpić w oparciu o zasadę pełnej absorpcji.

Kara łączna nie jest instytucją mającą na celu automatyczne łagodzenie prawnokarnych konsekwencji popełnienia przez sprawcę kilku przestępstw, zatem orzekanie jej przy zastosowaniu najkorzystniejszej z możliwych - zasady pełnej absorpcji nie może być gwarantowane w każdym przypadku.

Możliwość taka istnieje zwłaszcza w przypadku ścisłego związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy kolejnymi czynami będącymi w realnym zbiegu.

Wbrew odmiennemu twierdzeniu apelującego, czyny skazanego nie są ze sobą w takim ścisłym związku. Odległość czasowa pomiędzy datami czynów, których dotyczy pkt 1 wyroku sądu meriti jest wprawdzie nieduża, ale zbieg nie obejmuje wyłącznie przestępstw jednorodnjowych, na co wskazuje ich kwalifikacja prawna /art 279 § 1 kk, art. 280 § 1 kk, ale i art. 190 § 1 kk/. Nadto zbieg ten obejmuje aż 5 czynów. Ponieważ decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej, to popełnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji /wyrok SA w Warszawie z 12.07.2000r. II Aka 171/00/.

Ostatni z powołanych wyżej argumentów ma znaczenie także odnośnie zbiegu ustalonego w pkt 3, ponieważ zbieg ten dotyczy 4 przestępstw. Dodatkowo podkreślenia wymaga, że poszczególne czyny nie pozostają w ścisłym związku czasowym, gdyż dzieli je odstęp prawie 1 roku. Nie bez znaczenia pozostaje i to, że skazany omawianych tu czynów dopuścił się już po zapadnięciu wobec niego wcześniejszych wyroków skazujących, który dotyczy pierwszy zbieg realny. Taka postawa skazanego musiała znaleźć wyraz przy kształtowaniu kary łącznej orzekanej za kolejną grupę przestępstw pozostających w zbiegu realnym i przemawiała przeciwko stosowaniu zasady absorpcji.

Stosowanie zasady pełnej absorpcji wobec skazanego nie jest też uzasadnione z uwagi na opinię z zakładu karnego- opinia ta wskazuje, że zachowanie skazanego podczas pobytu w jednostkach penitencjarnych jest niezadowolające.

Tak więc, zważywszy na realia przedmiotowego postępowania, w pełni zasadnym i prawidłowo uargumentowanym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku było zastosowanie wobec skazanego, przy orzekaniu kary łącznej, zasady absorpcji, która z jednej strony jest dla niego korzystna, bo prowadzi do wymiaru kary łącznej niższej od sumy kar jednostkowych, a z drugiej strony uwzględnia prewencyjne oddziaływanie kary i niepoprawność skazanego, który wielokrotnie dopuścił się naruszenia porządku prawnego.

Koniecznym jest dalsze oddziaływanie na P. J. (1), jako że proces jego resocjalizacji nie przyniósł jeszcze pożądaných efektów.

Utrzymując zatem wyrok w pozostałej części w mocy Sąd Okręgowy orzekł o kosztach obrony skazanego z urzędu, zaś P. J. - pozbawionego wolności- od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego zwolnił.